

*Entrega de Medallas
de la Facultad de Belles Arts
Sant Carles*

<i>8</i>	Presentació de l'acte
<i>13</i>	Carlos Plasencia presenta a Ignacio Lorente Alfonso Pérez Ángeles Marco
<i>17</i>	José Romero presenta a Calsicova Ca Revolta
<i>23</i>	José Saborit presenta a Francisco Brines
<i>27</i>	Vicente Ponce presenta a Carles Santos
<i>33</i>	Crèdits

Presentació de l'acte.

Senyores, senyors, comencem l'acte. Bona nit.

Donem la benvinguda a tots els assistents i volem agrair, en primer lloc, la presència i participació del nostre Rector, senyor Juan Juliá Igual, del Director General d'Universitats, senyor José Capilla Romá, del Degà de la Facultat de Belles Arts de Sant Carles, senyor Elías Pérez, Vicerectors de la Universitat Politècnica de València, Directors de centre, Directors de departament, representants d'institucions valencianes, Professors, Personal d'administració i serveis, alumnes i, en general, amics de la Facultat de Belles Arts de Sant Carles.

Benvinguts a aquesta celebració que fa la seva onzena edició i representa, amb aquest acte simbòlic, una cita de trobada del col·lectiu de la Facultat de Belles Arts amb representants i companys de la Universitat Politècnica de València i amb representants i amics de diferents sectors de la societat valenciana compromesos d'una forma o d'una altra amb el món de l'art i la cultura. A tots, gràcies per assistir a aquest acte.

La Facultat de Belles Arts de Sant Carles s'ha caracteritzat sempre per la seva estreta vinculació amb la societat valenciana, compta amb una important tradició i una indubtable identitat històrica que l'ha convertida, al llarg dels seus més de 250 anys, en una institució de referència en la nostra comunitat.

Un patrimoni històric d'ensenyament artístic i d'interacció amb el nostre entorn que tenim el deure projectar cap a les noves generacions. Des del pensament, el sentit i l'essència de l'ensenyament de l'art, la Facultat procura oferir a la societat valenciana una visió profunda de la pràctica artística com a vehicle d'expressió i com a suport de coneixement.

Recollim, doncs, el llegat d'aquest llarg trajecte històric però, al mateix temps, creiem que, si alguna cosa caracteritza encertadament aquesta institució, és la seua irrenunciable vocació de futur, una orientació per a nosaltres indisociable del caràcter creatiu i artístic, sempre compromès amb el disseny de nous escenaris d'acció creativa.

El nostre objectiu, i gairebé podríem dir obligació, és que, sent conscients de la responsabilitat que comporta la valoració d'una trajectòria tan dilatada i de prestigi, hem de tenir la capacitat de respondre a les demandes actuals que la societat, a la qual ens devem, encarrega a una institució de les nostres característiques. Per això, sens dubte, tenim l'obligació d'estar en l'avantguarda de la innovació: quant a continguts docents, metodologies pedagògiques, investigació artística i fórmules que fomenten el flux constant entre la universitat i la societat.

L'any passat ja al·ludíem a la sensació de trobar-nos davant una època que definíem com a clau, un d'aquells períodes en els quals s'estableixen les sinergies que definiran els pròxims anys. Una etapa en la qual s'està produint l'adaptació a un marc general europeu, en el qual també es preveu una nova cartografia de relacions respecte al conjunt d'ensenyaments artístics. Un període, d'altra banda, en el qual més que mai hauríem de contemplar la realitat de la nostra inserció en la societat valenciana i europea.

Som conscients dels reptes i hem d'estar preparats per anticipar-nos-hi i abordar-los adequadament. Comptem amb els mitjans professionals adequats i la qualitat humana que permet a un col·lectiu mirar amb optimisme cap al futur, situats en una sòlida posició que la majoria d'indicadors i comparatives assenyalen com a positiva.

En aquest sentit, hem començat enguany a impartir un Màster Oficial coordinat per la Facultat (el Màster en Producció Artística) amb la participació dels Departaments de

Dibuix, Pintura, Escultura i DCADHA, i que ha tingut gran demanda d'alumnat; així com el Màster de Conservació i Restauració de Béns Culturals, coordinat pel departament de Conservació i Restauració; a més del Màster de Música, proposat pel DCADHA i al qual també ha donat suport la Junta de Facultat.

En aquesta acció, també hem estat pioners a Espanya, i ja que les dades de demanda han estat excel·lents, hem de comprometre'ns a oferir la millor qualitat docent als alumnes matriculats. Demanarem a la societat valenciana, com així ho estem fent, a través de les seues institucions i empreses, que se sume i done suport a aquesta iniciativa que, amb la contribució de tots s'ha de convertir en pedrera de futurs professionals i en referent formatiu en el nostre àmbit.

Per altra banda, també es va concretant el procés i calendari per a la definició dels nous graus. Hem d'estar pendents i actius, i esperem que siga possible elaborar uns plans d'estudis que no només no minven l'oferta docent actual, sinó que ens permeten millorar-la per tal afrontar els nous reptes.

Per abordar el futur i oferir qualitat, es requereix, sens dubte, comptar amb unes instal·lacions adequades, un dèficit històric que hem procurat salvar sempre amb imaginació i obstinació. Afortunadament ja han començat les obres de l'esperat edifici nou, que materialitzarà un projecte resultat de dos anys de treball i participació dels diferents col·lectius de la Facultat, i que ha comptat amb el compromís indestructible del nostre Rector, Sr. Juan Juliá, a qui de nou volem reconèixer públicament la seua comprensió i fermesa. El Projecte presenta un escenari òptim que segur permetrà millorar exponencialment la qualitat de la docència i els serveis que la Facultat ofereix.

2006 ha estat un any de treball i resultats que són, clarament, responsabilitat i mèrit col·lectiu. Per això, volem

agrair, en primer lloc, l'esforç generós de totes aquelles persones (afortunadament moltes) que han posat al servei d'aqueix futur comú la seua capacitat i el seu temps, participant en els diferents fòrums i comissions; per altra part, també volem manifestar el nostre reconeixement al suport de la institució universitària de la qual formem part: la Universitat Politècnica de València.

Continuarem cercant en la nostra Universitat, en les institucions i en la societat valenciana, el diàleg i el suport necessaris per a oferir a la societat els millors fruits que una institució com la nostra pot aportar. La Facultat de Belles Arts de Sant Carles és un centre obert i dinàmic, on les opinions i tendències diverses poden trobar espai de confrontació i progrés. Amb el suport institucional i social adequat, i sense deixar que la necessària autocrítica que ens caracteritza es transmute en complex, hem de mantenir, i podem fer-ho, un lloc important entre els centres educatius artístics a nivell nacional i internacional.

Després d'aquest breu balanç anual, continuarem amb les medalles de Sant Carles que la nostra facultat atorga en aquest acte, convocat cada any com a lloc de trobada. Un acte que ja s'ha convertit en un fet rellevant i en l'històric del qual figuren indiscutibles personalitats del món de la universitat, l'art, la cultura, l'empresa o la política. Amb aquest gest, la Facultat integra la seua mirada i la seua participació en la societat Valenciana, subratllant la vàlua i la trajectòria de persones i entitats, amb les quals la nostra Facultat i, per tant, la nostra Universitat, manté una relació i una col·laboració especial.

La tradició que la Facultat pretén alimentar amb aquest acte de lliurament de Medalles es nodreix del prestigi i dels valors de cadascun dels propietaris de les medalles. En cada edició, és la Facultat qui agraeix a qui accepta aquesta distinció i és gràcies a tots ells que té sentit continuar i prestigiar cada any aquest gest entre el camp acadèmic i l'àmbit el social. L'elecció de les personalitats

a qui atorgar aquesta distinció ompli de sentit aquesta iniciativa i, al mateix temps, el personatge que presentem com a mereixedor de mèrits i qualitats dóna rellevància a l'acte de lliurament i reverteix la seua importància i la seua reputació cap la nostra institució.

La proposta de medalles compta amb el suport unànim de la Junta de Facultat, i, com en altres edicions, les d'enguany es poden agrupar en tres apartats.

En primer lloc, la Facultat sempre ha volgut reconèixer la labor docent de professors que han tingut una implicació especial amb la docència i la investigació artística en el nostre centre i que, per uns motius o uns altres, s'han desvinculat definitivament de les tasques docents, però sense deixar d'oferir-nos el seu saber i el seu afecte. Per aquesta raó, no podem permetre'ns el luxe d'oblidar el seu llegat.

En segon lloc, ens sembla fonamental reconèixer el paper social i cultural d'associacions que, d'una manera col·lectiva, canalitzen múltiples i desinteressats esforços de persones, que tenen com a motivació fonamental el compromís coherent amb el bé comú.

Finalment, les medalles de Sant Carles reconeixen anualment la labor en l'àmbit artístic de personalitats de reconeguda trajectòria, compromeses amb l'evolució de la cultura i amb el paper d'aquesta en la interpretació i modificació de la realitat contemporània. Personalitats que, amb el nostre reconeixement i agraïment per la seua presència entre nosaltres, formaran part per sempre de la història i el significat de la Facultat.

Començant pel primer dels apartats, tenim el gust de lliurar la medalla a tres professors de dilatada trajectòria: el senyor Ignacio Lorente Tallada, el senyor Alfonso Pérez Plaza i la senyora Àngeles Marco Saturnino; són presents pel professor Carles Plasencia.

Carlos Plasencia presenta a

Ignacio Lorente Alfonso Pérez Ángeles Marco

Estimados compañeros, queridos amigos:

Me toca a mí abrir esta parte del acto, con un corto proemio a la entrega de medallas a tres prestigiosos compañeros que se jubilan. Debo empezar pidiendo disculpas por los tópicos, pero me ha resultado imposible responder a este encargo sin echar mano de ellos, y es que, por el sentimiento que me anima en este momento, no deja de chocarme que "jubilación" venga "júbilo". Me parece que la asociación es muestra, una vez más, de esas paradojas que alimentan la vida y su sentido. Personalmente, pienso en los tres compañeros, que por edad o porque su cuerpo no resiste ya los avatares que impone la vida laboral se jubilan, y no dejo de sentir que en realidad, se van, y sinceramente, como miembro de esta comunidad, me duele mucho la parte que pierdo de ellos.

A la vez me digo... bueno, ¿y porqué no?... ¿porqué no aceptar esa vinculación del término con la expresión más viva de la alegría?... ¿porqué ese sentimiento de pérdida tiene que alejarme del gozo y la satisfacción de compartir con ellos la culminación, tras tantos años de jubileo laboral, con el éxito del deber cumplido?... Desde luego, visto así pueden y deben estar contentos pues no van a dejar de ejercer lo que ellos practican, ni tienen porqué desatender lo que les incumbe, solo dejan por derecho y merecidamente, obligaciones inherentes a su condición de profesores. Está bien, de hecho, pueden estar muy bien a partir de ahora.

Dice una canción que cito mal, que "por aquí andamos

todos, entre el cielo y el infierno, entre amaneceres y ocasos, con dirección al olvido". Y a mi me gustaría que entre nosotros, a Mª Ángeles, a Ignacio y a Alfonso, se les resistiera ese ineludible trayecto, porque mérito tienen los tres para ello, un mérito más que suficiente para instalarse en la memoria de nuestra escuela, que no en su recuerdo. Éste, se estira o encoje según quien lo cuente, se acomoda a la conversación, teñido de gloria o salpicado de lodo, pero cuando se le desnuda de adornos y se limpia de nostalgias, se convierte en memoria, esa suerte de patrimonio sobre el que realmente construimos lo que somos.

La Facultad se queda sin un profesor de pintura excelente, Ignacio Lorente, capaz, responsable y extraordinariamente riguroso en su trabajo. Sin un representante de lo mejor que, de la vieja escuela, necesita la nueva: el escultor Alfonso Pérez Plaza, entrañable y brillante, tanto en su oficio como en las aulas. Y sin el concurso de una artista de la dimensión de Mª Ángeles Marco, cuyo prestigio dentro y fuera de nuestra universidad nos ha servido a todos para sentirnos orgullosos de formar parte de este gremio. Ellos son insustituibles, su labor, extraordinariamente difícil de reemplazar.

Enhorabuena, y mucha salud para los tres.

Rep i arreplega la medalla el senyor Ignacio Lorente Tallada. Lliura la Medalla el senyor Juan Juliá Igual, Excel·lentíssim i magnífic Rector de la Universitat Politècnica de València.

Rep i arreplega la medalla el senyor Alfonso Pérez Plaza. Lliura la Medalla el senyor José Capilla Romá, Il·lustríssim Director General d'Universitats de la Generalitat Valenciana.

Rep la medalla la senyora Ángeles Marco Saturnino. Arreplega la medalla: María Silvestre. Lliura la medalla el senyor Elías Pérez, Il·lustríssim Degà de la Facultat de Belles Arts de Sant Carles

A continuació, volem reconèixer el treball de dues associacions que han procurat la vinculació de l'art i la cultura com a eines de convivència social. Dues associacions d'especial presència en la nostra ciutat i amb les quals la Facultat ha mantingut estrets vincles i ha coordinat nombroses activitats. Es tracta de l'Associació Calsicova i de l'Associació Ca Revolta, ambdues presentades pel professor José Romero.

José Romero presenta a

Calsicova Ca Revolta

Buenas noches, releendo a Gadamer hace unos minutos, volví a recordar aquello del arte como la presentación del enigma y aquello del enigma como todo lo atribuido al ser humano. Todos los aquí presentes sabemos algo de eso y de los problemas relacionados con los epítetos.

Feminismo y nueva masculinidad, libertad sexual, dignidad y derechos de los enfermos de sida, emigración, interculturalidad, problemas urbanísticos y pobreza son entre otros, algunos de los problemas tratados en nuestras aulas y lo han sido en colaboración con algunas instituciones que desde hace años luchan por una sociedad más justa, más libre y más solidaria.

Ca revolta, asociación creada por el partido político Moviment Comunista del País valencià y cuya sede de la calle Santa Teresa se abrió el año 2000, ha acogido durante este tiempo todos los debates ciudadanos relacionados con los abusos urbanísticos y con los problemas antes señalados: La punta, el botánico, el parque central, el Cabanyal y todos los que activamente participaron enfrentándose a nuestras autoridades, encontraron en Ca Revolta un espacio en el que debatir y desde el que lanzar sus opiniones disidentes.

El libre pensamiento, y el arte como medio de expresión, han sido junto a la defensa de la lengua, el caballo de batalla de esta asociación que en su andadura ha tropezado con graves problemas; pero, denuncias y cierres, no han conseguido silenciar sus voces críticas ni tampoco disminuir su capacidad de gestión y difusión de otras

ideas, escritas estas, con la generosidad de las letras mayúsculas.

Muchos alumnos, profesores y departamentos de nuestra facultad hemos colaborado activamente con Ca Revolta, exponiendo en su centro, obras y pensamientos.

E igualmente hemos colaborado con Calcsicova, la coordinadora de las Asociaciones de la lucha contra el Sida de la Comunidad Valenciana, una coordinadora que desde 1997 lucha los derechos de los afectados y por informar sobre uno de los más graves problemas de salud pública de nuestro siglo.

Ellos consiguieron hace dos años que la seguridad social hiciese transplantes hepáticos a los seropositivos al igual que ellos son los que han conseguido, tras costosas negociaciones, que finalmente la seguridad social trate los problemas de la lipodistrofia.

Desde el año 2000 trabajamos juntos, y la organización de las exposiciones realizadas durante este tiempo, ha conseguido que por primera vez, este año, en diez ciudades españolas, siguiendo nuestro ejemplo, se hayan realizado eventos similares que contribuyen a la a la visibilidad y concienciación de este grave problema.

A las dos asociaciones, Ca Revolta y Calcsicova damos hoy público reconocimiento agradeciéndoles su estar ahí, un estar ahí, también escrito con la generosidad de las letras mayúsculas.

Gràcies, professor Romero.

Arrepleguen la medalla per la Associació Calcsicova: el senyor Ramón Espacio i la senyora Lola Serón

Lliura la Medalla el senyor Elías Pérez, Degà de la Facultat de Belles Arts de Sant Carles

Arrepleguen la medalla per l'Associació Ca Revolta: el senyor Pascual Requena i la senyora Mª José Algarra.

Lliura la medalla el senyor Elías Pérez.

Passem ara a l'apartat de reconeixement a dues personalitats de dilatada trajectòria artística. En primer lloc, tenim el plaer de concedir la medalla de Sant Carles i comptar amb la presència aquesta nit d'una persona de ben reconegut prestigi en l'àmbit de la creació poètica, Acadèmic de la Real Acadèmia Espanyola de la Llengua, savi i pròxim, el senyor Francisco Brñes. Serà presentat per a tots vostès pel professor José Saborit.

José Saborit presenta a

Francisco Brines

Francisco Brines es un clásico en cuya obra se renueva la mejor tradición de nuestras letras. Su poesía, - generosa, intensa, y precisa-, ha sido reconocida desde su primer libro, Las brasas, Premio Adonais en 1959. Vino luego Materia narrativa inexacta (1965), y con la hondura reflexiva de Palabras en la oscuridad obtuvo el Premio Nacional de la Crítica en 1966. Aún no (1971) prefigura el tono metafísico de Insistencias en Luzbel (1977), y El otoño de las rosas (1986), con su encendida luminosidad tardía, recibe el Premio Nacional en 1987. La última costa (1995), de expresión penetrante y despojada, mereció el Fastenrath de la Real Academia Española. Brines ha recibido también, entre otros, el Premio de las Letras Valencianas (1967), y el Premio Nacional de la Letras Españolas por el conjunto de su obra (desde 1960 a 1997 reunida con el título Ensayo de una despedida). En octubre de 2001 fue nombrado Doctor Honoris causa por la Universidad Politécnica de Valencia, y ese mismo año fue elegido miembro de la Real Academia Española (sillón X), institución a la que ingresó en 2006.

Nace la poesía de Brines en la sorpresa adolescente ante el mundo y en el encuentro solitario con la palabra capaz de transformarlo y apropiárselo, palabra en libertad que favorece el desvelamiento del misterio del universo y de uno mismo. La poesía es así un rezo que propicia el acceso a lo humano desconocido, una forma de emoción que celebra el esplendor de los cuerpos, la belleza del paisaje, intenta fijar los vértigos del tiempo y del amor y buscar consuelo ante el paso de los años. Brines ha considerado toda su obra como una extensa elegía, pero como afirma Carles Marzal, "el carácter elegíaco de los poemas de Brines tiene la virtud de infundirnos el gozo de vivir, porque

su reflexión pesarosa, su convencimiento trágico, están formulados desde el más profundo amor a la existencia”.

Con sus versos, Brines nos infunde una moral de es-tirpe clásica, el vitalismo trágico del que canta la sucesiva ruina y esplendor del tiempo como un acto de intensidad y exaltación de la vida, una vida liberada para el goce desde la poesía, cuando el lector hace suyas las palabras de un poeta que hablando de sí mismo habla de los demás, cuando se despierta la tolerancia generosa, la enseñanza ética que nos pone en otro lugar y nos permite hacernos otros, aprender a vivir mejor.

La poesía se impone desde sí misma, y para Brines escribir un poema es siempre una necesidad. De ahí la justeza de su obra originada en la propia intimidad que puede revelarse y evolucionar pausadamente a lo largo del tiempo. Sus poemas surgen menos de las ideas que de las palabras -azarosas o buscadas-, y de la diversidad de imágenes que se le vienen a la mente: “Imaginación primordialmente visual, tanto si su ejercicio se dirige a la luz del mundo exterior, para celebrarlo o interrogarle, como si se dirige a la oscuridad interior, en pos de su desvelamiento”, nos dice en su Poética titulada “La certidumbre de la poesía”. No ha de extrañar pues que quien descubre la poesía con la mirada ame también la pintura y mantenga constantes tratos amistosos y creativos con pintores y artistas plásticos a quienes inspira y en quienes se inspira. Su poesía es muchas veces pintura hecha palabra, cumpliendo el famoso verso 361 de la Ars poetica de Horacio: ut pictura poesis.

Uno teme conocer personalmente a un poeta cuando ya admira desde lejos su poesía, pero la cálida presencia de Paco Brines vence de inmediato cualquier inquietud; su trato afectuoso y su ejemplo vital despierta una segunda admiración hacia la sencillez y la generosidad que distingue a los grandes maestros.

Gràcies, professor Saborit.

Rep i arreplega la medalla el senyor Francisco Brines.

Lliura la medalla el senyor José Capilla Romá, Director General d'Universitats.

Finalment, la següent medalla vol ser un modest homenatge i reconeixement a la dilatada trajectòria del polifacètic artista Carles Santos, sempre irònic, destrossador i apassionat. Les seues propostes ens han permès assaborir la millor música contemporània.

Serà presentat pel professor Vicente Ponce

Vicente Ponce presenta a

Carles Santos

Por fortuna tenemos la costumbre de reunirnos, con una cierta continuidad, para construir una efemérides alrededor de personas que consideramos adecuadas a tal fin. Una celebración que hace visible nuestro afecto, nuestro respeto y apoyo a la inteligencia en un campo tan amenazado y abrupto como el artístico, que hoy se encoge y retrocede ante los reiterados embates de esa banalidad hegemónica que sustituye la inteligencia por la ocurrencia. Queremos, sin duda, construir una efemérides, algo digno de ser celebrado y recordado, no una efimérides, algo apropiado solo para ser consumido. Por eso constituye una elección consciente la obra y la persona de Carles Santos para simbolizar nuestra proximidad a una trayectoria artística que ha sabido captar "el aire de los tiempos" sin declinar la centralidad de sus principios.

Carles Santos ha generado mucho texto, si bien hay que recordar que su legitimación internacional es más rotunda y estable que la que ha tenido entre nosotros. Son numerosas las enciclopedias o diccionarios que refieren ampliamente sus aportaciones y características, pero ese calor externo contrasta con la escueta frialdad interna que todavía toma distancia esperando quizá a esa implacable noche que nos espera a todos. En los últimos cinco años, sin embargo, Carles Santos ha ido imponiendo su potencia artística hasta obtener una docena de premios que restituyen una evidencia que no podía ser ignorada por más tiempo.

Si hubiera que constatar, sucintamente, lo acumulado a lo largo del tiempo es conveniente recordar que érase una vez un piano y que Carles Santos estaba sentado frente a

él. Luego se levantó, lo acarició, lo empujó, se subió encima, lo abrazó, lo aporreó, lo tiró al mar, se quedó mirándolo, cerró la tapa y acabó confundido con él. Pero también hay que recordar sus rigurosos trabajos con la banda sonora de los films de Pere Portabella, el Concert Irregular de 1967 y sus fuertes vínculos con su abuelo Joan Brossa, la experiencia neoyorkina y los lazos con el movimiento Fluxus, sus espléndidos films, que intenta vanamente ignorar, realizados entre 1967 y 1982, la fiebre político-artística que generó el Grup de Treball, su poco conocido nexo con el espacio teatral, su impugnación permanente de la sala de audición clásica o su radical curiosidad fotográfica sadomasoquista y pornográfica, una querencia privada que emerge ahora hirviendo. Y un último nudo artístico escasamente valorado: sus textos, los delirios dadaístas y surrealistas de La Ponencia, Té Xina, la fina petxina de Xina, Sama Samaruck, Samaruck Suck, Suck, La meua filla sóc yo... o el texto latino sometido a los rigores de un humor insensato y feroz, elemento que atraviesa e irriga toda su obra.

Se ha escrito que toda la obra de Carles Santos está concebida en legítima defensa. Cierto. ¿Defensa ante qué?

¿ante quién? Hay una respuesta musical frente a los usos de la escucha mayoritaria española; hay una respuesta político-musical de clase frente a lo irreversible del cambio sonoro de los tiempos. Dejémoslo ahí, como su crítica cruel ante las vanguardias habiendo salido del mismo vientre de las vanguardias.

Entre las virtudes esenciales de Carles Santos dos abrazan todos los matices y combinaciones posibles: la competencia y la coherencia. Su virtuosismo interpretativo es incuestionable y su placer o "suerte clásica" de volver continuamente a Bach, Chopin o Brahms complementan su trabajo creativo desde el conocimiento profundo de la tradición. Su rigor musical flexible ha sido capaz de leer cada tiempo histórico o cronológico desprendiéndose sólo de lo aleatorio.

Son muchas las razones para integrar a Carles Santos entre nosotros merced a la entrega de una simple medalla que, por cierto, lleva su nombre: la medalla de San Carlos. Son muchas las razones, pues, para considerar que una obra artística como la suya ensancha las menguadas reservas de la inteligencia moral del siglo que se ha marchado y del siglo que comienza. Como todos sabemos, una medalla, cualquier medalla incluida la castrense, es un sonajero simbólico. A buen seguro que Carles Santos será capaz de extraer de ella la música apropiada. Así pues, gracias. Es para Carles Santos y también para nosotros. Carles Santos... Visca el Piano.

Gràcies, professor Ponce.

Rep i arreplega la medalla el senyor Carles Santos:

Lliura la Medalla el senyor Juan Juliá Igual, Rector de la Universitat Politècnica de València.

Gràcies. En finalitzar l'acte tindrem el plaer de poder escoltar a Carles Santos al piano.

Fins ací l'onzena edició d'aquest lliurament de Medalles de Sant Carles, en 2006. Només ens queda agrair la presència dels premiats i la de tots els assistents a aquest acte, el qual, si alguna cosa pretén, és ser una trobada i una celebració entre la Universitat, la societat, l'art i la cultura.

Els emplacem per a la pròxima edició, la del 2007, que se celebrarà el dijous 13 de desembre, i on es farà el lliurament de la medalla de Sant Carles al programa d'intercanvi europeu Sòcrates-Erasmus. Embolcada per una sèrie d'esdeveniments paral·lels, la medalla vol remarcar la importància d'aquest programa d'intercanvi en relació amb els estudis de Belles Arts i, especialment, amb les vivències dels alumnes de la nostra Facultat que van realitzar estades a l'estranger, i dels alumnes de tota Europa que han estudiat ací, en la nostra casa, durant tots aquests anys. Sens dubte es tracta d'una medalla important que pren el pols d'aquest moment, en el qual resulta imprescindible recuperar la idea d'una Europa del coneixement, dels èxits socials i dels valors.

Però això serà dins d'un any. Abans, encara podrem gaudir, per concloure aquest acte, d'una breu actuació de Carles Santos.

Després s'ha preparat fora un sopar informal. Esperem que els agrade. I, finalment, per a qui vulga continuar amb aquesta festa de la Facultat de Belles Arts, a les 12 eixiran dos autobusos cap al Cafè Madrid.

Bona nit a tots i a totes, fins al 13 de desembre de 2007 i gràcies de nou a Francisco Brines per la seua lectura i a Carles Santos per oferir-nos aquest final.

GUARDONATS

Alfonso Pérez Plaza
 Ignacio Lorente Tallada
 Àngeles Marco Saturnino
 Calsicova
 Ca Revolta
 Francisco Brines
 Carles Santos

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA

Rector

Juan Juliá Igual

Vicerector de Cultura

Juan Bautista Peiró López

FACULTAT DE BELLES ARTS DE SANT CARLES

Degà

Elias M. Pérez García

Vicedegà de Cultura

José Luis Cueto Lominchar

Vicedegana d'Ordenació Acadèmica

Sara Álvarez Sarrat

Vicedegà d'Infraestructura

Vicente Barón Linares

Vicedegà de Relacions Internacionals

Ricardo Forriols González

Vicedegana de Relacions amb Empreses

Merche Sánchez Pons

Secretària de la Facultat

Mª Luisa Pérez Rodríguez

Secretària de Direcció

Lorena Muñoz Pérez

crédits

Director del Departament de Dibuix

Miquel Guillem Romeu

Director del Departament de Pintura

Ximo Aldás Ruíz

Director del Departament d'Escultura

Emilio Martínez Arroyo

Directora del Departament de Conservació i Restauració de Bens Culturals

Pilar Roig Picazo

Directora del Departament de Creació Audiovisual, Documentació i Història de l'Art

Nuria Lloret Romero

ACTE

Director

José Luis Cueto Lominchar

Lloc

Complejo Deportivo Cultural "Petxina"

Data

13 de Diciembre 2006

Presentadora

Carmen Revillo

Muntatge

Alejandro Martínez Esteban

Maria Luisa Valiente Sánchez

Tamara Vallejo Carpio

Máximo Armijo Duarte

Disseny de la projecció audiovisual

Alejandro Martínez Esteban

Disseny de cartells

Javier Gayet Valls

Animació

Abel Tébar Ruíz

Irene Fenollar Robles

Amanda Segurado Segurado

Montse Belda Antolí

Víctor Manuel Herrero Araez

Josep Vicent Barrachina Ramada

Angel Arcos Alamo

Paco Ortiz Manzanares

Il·luminació

Megafonía Tores S.L.

Catering

Tutipaina Catering S.L.

Lloguer de piano

Clemente Pianos S.L.

LLIBRET

Edita

Universidad Politécnica de Valencia

Facultad de Bellas Artes de San Carlos

Textos

Elias M. Pérez García

Carlos Plasencia Climent

Pepe Romero Gómez

José Saborit Viguer

Vicente Ponce Ferrer

Fotografies i audiovisual

Fluor 18

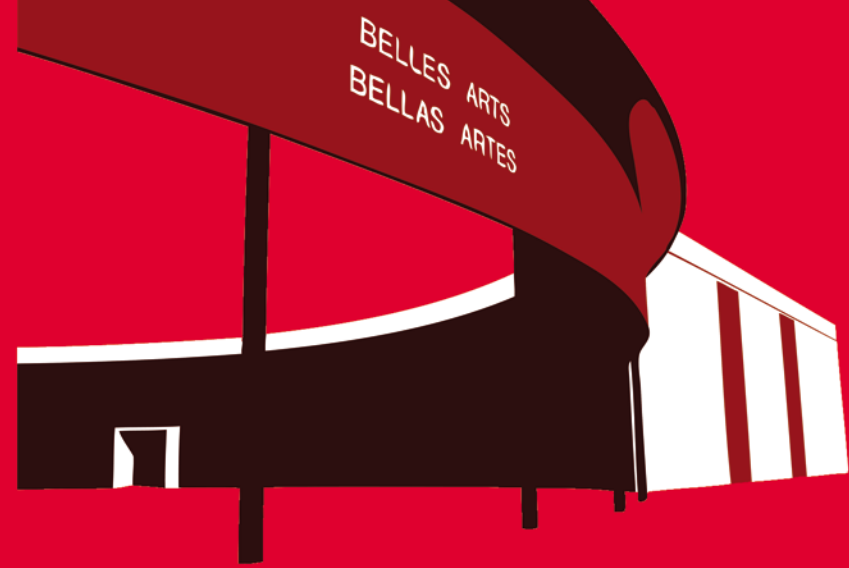
Disseny i maquetació

Javier Gayet Valls

Impressió

Gironés Impresores, S.L. – Industria Gráfica

ISBN: 978-84-690-3903-8

*Entrega de Medalles
de la Facultat de Belles Arts
Sant Carles*

